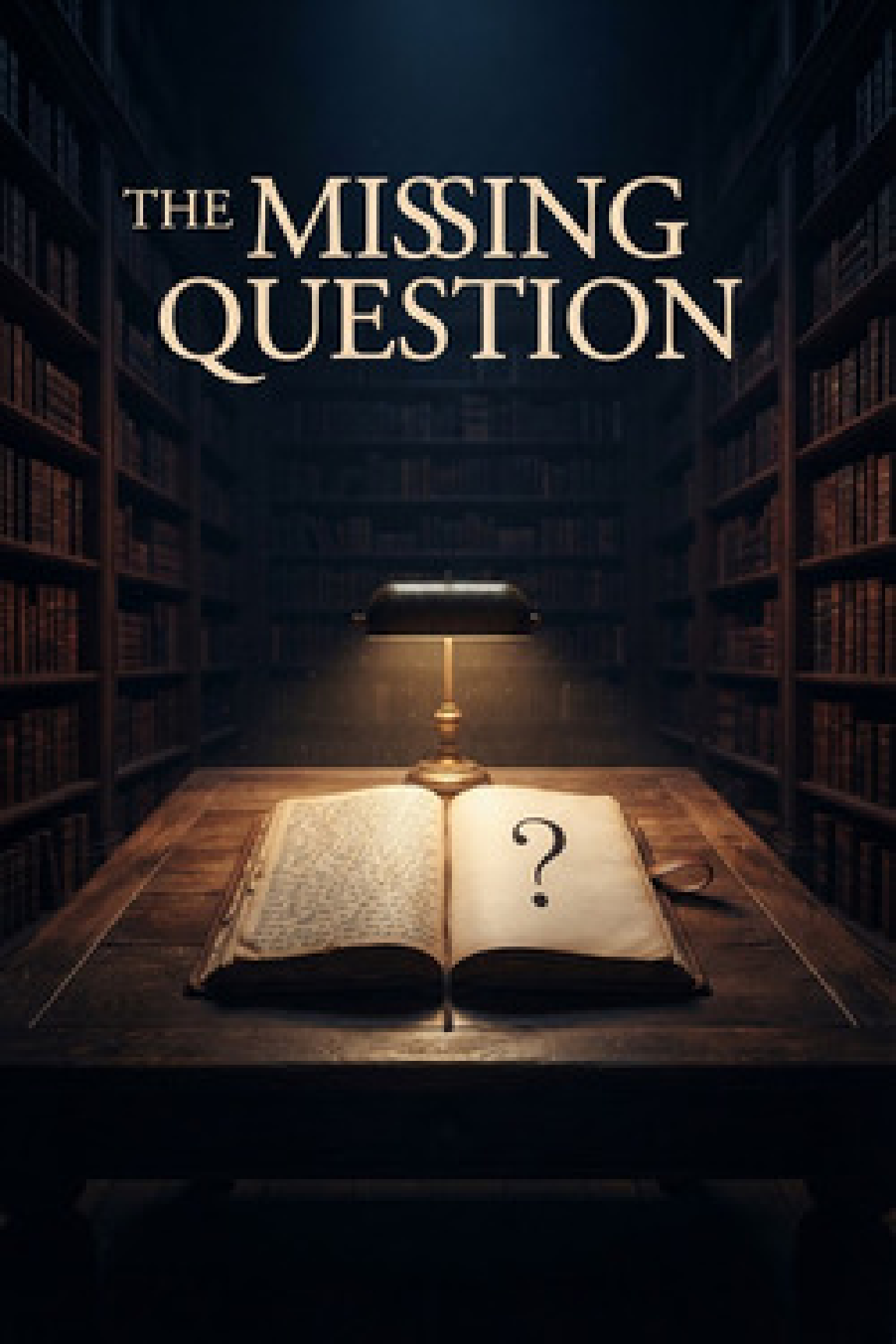

THE MISSING QUESTION
?

PARTEA A II-A

PRAG 6

Întrebarea Care Lipsea

O bună parte din viaţa mea am urmărit răspunsuri.

Cum fac aproape toţi.

Voiam să ştiu care era decizia potrivită.

Care era drumul cel mai bun.

Care era semnificaţia a ceea ce trăiam.

Voiam claritate.

Direcţie.

Confirmare.

Credeam că maturitatea constă în acumularea de răspunsuri.

Cu cât trecea mai mult timp, cu atât ar fi trebuit să îi înţeleg funcţionarea.

Cu cât aş fi acumulat mai multă experienţă, cu atât aş fi avut mai puţine îndoieli.

Era o teorie elegantă.

Problema era că viaţa părea să o ignore complet.

Anii treceau.

Experienţa creştea.

Responsabilităţile sporeau.

Şi totuşi întrebările nu scădeau.

Dimpotrivă.

Deveneau mai profunde.

Mai complexe.

Mai dificile.

A fost o descoperire destabilizatoare.

De mic îmi imaginam adulţii ca pe nişte oameni care înţeleseseră.

Apoi am devenit adult.

Şi am descoperit că mulţi dintre noi învăţaseră pur şi simplu să conviețuiască cu incertitudinea.

Nu este acelaşi lucru.

Există o diferenţă enormă între a şti şi a continua.

Mulţi continuă.

Puţini ştiu cu adevărat.

Îmi amintesc o perioadă în care căutam răspunsuri pretutindeni.

În cărţi.

În organizaţii.

În călătorii.

În oamenii cei mai experimentaţi.

În spiritualitate.

În raţionalitate.

În numere.

Credeam că există, undeva, o explicație capabilă să organizeze totul.

O formulă.

O cheie.

Un sistem.

Dar de fiecare dată când credeam că am găsit-o, venea o nouă experiență care o punea sub semnul întrebării.

La început era frustrant.

Apoi a devenit interesant.

În cele din urmă a devenit eliberator.

Pentru că am înțeles ceva.

Răspunsurile au o viață scurtă.

Întrebările potrivite au o viață lungă.

Foarte lungă.

Unele ne însoțesc decenii întregi.

Cine sunt?

Ce contează cu adevărat?

Ce înseamnă a iubi?

Pentru ce merită să suferi?

Ce rămâne când totul se schimbă?

Nu sunt întrebări de rezolvat.

Sunt întrebări de locuit.

Diferența este substanțială.

Un răspuns închide.

O întrebare deschide.

Iar viața, în fond, preferă deschiderile.

De fiecare dată când străbăteam o nouă experiență, îmi dădeam seama că valoarea nu stătea atât în concluzia atinsă.

Stătea în întrebarea pe care o generase.

O pierdere generează o întrebare.

O iubire generează o întrebare.

O boală generează o întrebare.

O victorie generează o întrebare.

Chiar și succesul generează o întrebare.

Adesea mult mai dificilă decât eșecul.

Pentru că după ce ai obținut ceva, se ivește o întrebare neașteptată:

„Și acum?”

Ani la rând crezusem că sensul lucrurilor este ascuns în răspunsuri.

Apoi am început să observ o coincidență curioasă.

Oamenii cei mai interesanți pe care îi întâlneam erau și cei mai puțin siguri.

Nu erau nehotărâți.

Erau deschiși.

Înţelegeau că realitatea este mai vastă decât propriile convingeri.

Mai complexă decât propriile tipare.

Mai bogată decât propriile concluzii.

De aceea continuau să pună întrebări.

Nu din slăbiciune.

Din inteligenţă.

Inteligenţa autentică nu constă în a poseda multe răspunsuri.

Constă în a recunoaşte care întrebări merită încă să fie puse.

De-a lungul vieţii mele am vizitat ţări diferite.

Culturi diferite.

Religii diferite.

Sisteme diferite.

Fiecare loc poseda răspunsuri diferite.

Şi totuşi întrebările fundamentale erau aproape întotdeauna identice.

Cum să trăieşti.

Cum să iubeşti.

Cum să înfrunţi moartea.

Cum să conviețuieşti cu timpul.

Cum să găseşti o semnificaţie.

Acest lucru m-a impresionat profund.

Pentru că arăta ceva universal.

Civilizaţiile îşi schimbă limbajul.

Întrebările esenţiale nu.

Poate tocmai de aceea supravieţuieşte ficţiunea.

Pentru că nu oferă soluţii.

Oferă explorări.

Un roman nu serveşte la rezolvarea vieţii.

Serveşte la iluminarea unei întrebări.

Iar o întrebare bună poate însoţi o persoană ani la rând.

Mai bine decât multe răspunsuri.

Îmi amintesc o zi în care m-am pomenit reflectând la toate certitudinile pe care le abandonasem.

Erau numeroase.

Multe guvernaseră perioade lungi ale existenţei mele.

Unele fuseseră utile.

Altele mai puţin.

Dar toate lăsaseră locul unui lucru mai matur.

Conştiinţa că realitatea nu este un tribunal.

Este o conversaţie.

O conversaţie infinită între ceea ce ştim şi ceea ce nu ştim.

Între ceea ce înţelegem şi ceea ce ne scapă.

Între ceea ce am fost şi ceea ce devenim.

Din acel moment am încetat să tratez îndoielile ca pe niște dușmani.

Am început să le consider tovarăși de drum.

Nu toate îndoielile merită atenție.

Unele sunt zgomot.

Unele sunt frică.

Unele sunt simplă confuzie.

Dar există și altele.

Mai profunde.

Mai tăcute.

Mai sincere.

Cele care continuă să revină.

Cele care bat la ușa conștiinței an după an.

Cele care cer să fie ascultate.

Am învățat să le respect.

Pentru că adesea păstrează ceva important.

O transformare.

Un adevăr.

O direcție.

O parte din noi încă neexplorată.

Privind în urmă, nu mai sunt impresionat de oamenii care au un răspuns pentru orice.

Mă interesează mai mult cei care ştiu să pună o întrebare autentică.

Pentru că un răspuns se poate epuiza.

O întrebare poate genera o viaţă întreagă.

Poate aceasta este una dintre cele mai preţioase lecţii pe care mi le-a lăsat timpul.

Nu căuta doar răspunsul.

Caută întrebarea care l-a generat.

Pentru că în spatele fiecărei convingeri semnificative.

În spatele fiecărei schimbări reale.

În spatele fiecărei alegeri importante.

În spatele fiecărei poveşti care merită să fie spusă.

Există întotdeauna o întrebare invizibilă.

Şi acolo începe călătoria.

Cu mult înainte de răspuns.